

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MAX
PORTER

*Durerea,
e o faptură
înaripată*

ROMAN

Traducere din engleză de Mihaela Buruiană

literary FICTION

Partea întâi
Prelingerea
noptii

BĂIEȚII

Pe perna mea e o pană.

Pernele sunt făcute din pene, culcă-te.

E o pană mare, neagră.

Vino să dormi în patul meu.

Și pe perna ta e o pană.

Hai să lăsăm penele unde sunt

și să dormim pe podea.

La patru sau cinci zile de la moartea ei, stăteam singur în camera de zi și mă întrebam ce să fac. Mă învârteam pe acolo, așteptam să treacă șocul, așteptam ca din modul aparent organizat în care-mi petreceam zilele să răsară un sentiment bine definit. Mă simțeam la fel de gol ca un spânzurat. Copiii dormeau. Eu beam. Fumam țigări răsucite la fereastră. Simțeam că poate principala consecință a dispariției ei avea să fie că eu urma să devin pentru totdeauna un organizator, un creator de liste care face schimb de clișee de recunoștință cu alții, un arhitect mecanic al rutinelor pentru niște copii mici fără mamă. Durerea mi se părea cvadridimensională, abstractă, vag familiară. Mi-era frig.

Prietenii și membrii familiei care zăboviseră pe acolo, plini de compasiune, pleaseră la ei acasă, la propriile vieți. Când copiii s-au dus la culcare, apartamentul n-a mai avut niciun sens, nimic nu se mișca.

S-a auzit soneria de la intrare și m-am-pregătit sufletește pentru încă o dovadă de bunătate. Încă o lasagna, niște cărți, o îmbrățișare, niște vase mici cu mâncare gătită pentru băieți. Sigur, deveneam expert în

comportamentul jelitorilor care mă înconjurau. Când ești în epicentru, capeți o înțelegere ciudat de antropologică a tuturor celorlalți: a copleșiților, a apaticilor afectați, a prea-târziu-veniților, a inoportunilor, a noilor celor-mai-buni-prieteni ai ei, ai mei, ai băieților. Oameni despre care încă habar n-am cine dracu' erau. Mă simțeam ca Pământul în fotografia aceea extraordinară cu planeta înconjurată de o centură groasă de deșeuri spațiale. Simțeam că aveau să treacă ani până când visul încâlcit cu spectacolul condoleanțelor la moartea soției mele avea să se risipească suficient încât să văd din nou spațiul negru. Sigur, nu mai este nevoie să spun, astfel de gânduri mă făceau într-un fel să mă simt vinovat. Dar, îmi ziceam eu în apărarea mea, totul s-a schimbat, ea nu mai este și pot să gândesc ce vreau. Ea ar fi de acord, pentru că întotdeauna eram prea analitici, cinici, probabil neloiali, nedumeriți. Niște vipere pline de intenții bune care făceau autopsia cinelor la care fuseserăm invitați. Ipocriți. Prieteni.

A sunat din nou.

Am coborât scările mochetate în holul friguros și am deschis ușa din față.

M-am dat bătut, resemnat, și mi-am dorit ca soția mea să nu fie moartă. Mi-am dorit să nu stau îngrozit în hol, în îmbrățișarea unei păsări uriașe. Mi-am dorit să nu fac o obsesie din asta chiar când avea loc cea mai mare tragedie din viața mea. Acestea erau dorințe reale. Era dureros de minunat. Începeam să mă limpezesc.

Salut, Kra, am spus. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

*

Și a dispărut.

Pentru prima dată de zile întregi, am dormit. Am visat după-amiezi în pădure.

K R A ¹

Foarte romantică prima noastră întâlnire. Urât a mai făcut. Hopa, te-am prins. La etaj, un dormitor cu două scui-paturi, o mică jenă ghimpată, m-am strecurat prin perete și-am urcat în dormitorul de la mansardă ca să-i văd pe băieții ăia pufoși dormind în tăcere, zumzetul îmbătător al copiilor nevinovați, puf, uf, gac-pac-nac, toată camera încărcată de jale, fiecare suprafață Mami moartă, fiecare creion, tractor, haină, gheată, acoperite de o peliculă de durere. În jos pe scările lui Mami moartă, clac-clac, ghearele curbate fac, până-n dormitorul lui Tati, fostul cuibușor al lui Mami și-al lui Tati. Eram Vânătorul Herne, fără coarne, colos. Hidos. Iată-l! Praf. Beat mort. M-am aplecat deasupra lui și i-am mirosit respirația. Iz de tufiș putrezit, de albăstrele. I-am deschis gura cu forța și am numărat oasele, m-am înfruptat un pic din resturile rămase între dinții nespălați, i-am curățat, i-am aruncat corbește limba încoace și-ncolo, am ridicat pătura. I-am dat un sărut eschimos. I-am dat un sărut fluture. I-am dat un sărut fluturat, ca o pitulice. Mizerie (scame și praf între degete-n serie), boase triste și călduțe, atârând, ridicându-se încet, apoi coborând, în sus, apoi în jos,

¹ Am preluat numele *Kra* din volumul *Din cântecele lui Kra*, de Ted Hughes, traducere și pref. de Valentin Nicolescu, Editura Univers, București, 1977. (N.t.)